

PORUKA PAPE LEONA XIV. ZA KORIZMU 2026.

Slušati i postiti.

Korizma kao vrijeme obraćenja

Draga braćo i sestre!

Korizma je vrijeme u kojem nas Crkva s majčinskom brižnošću poziva ponovno staviti Božje otajstvo u središte svojega života, kako bi naša vjera bila oživljena i kako nam duh ne bi lutao usred svakodnevnih briga i rastresenosti.

Svaki put obraćenja započinje time da dopustimo da Božja riječ dopre do nas i prigrlimo je poučljiva duha. Postoji, dakle, veza između dara Božje riječi, gostoljubivog prostora koji joj dajemo i duboke promjene koju ona donosi. Zato korizmeni hod postaje povlaštena prilika da prignemo uho Gospodinovu glasu i obnovimo svoju odluku da slijedimo Krista, prolazeći s njim put koji vodi do Jeruzalema, gdje se dovršuje otajstvo njegove muke, smrti i uskrsnuća.

Slušati

Ove godine želim, u prvom redu, skrenuti pozornost na važnost davanja prostora Riječi kroz *slušanje*, zato što je spremnost na slušanje prvi znak kojim se očituje želja za uspostavljanjem odnosa s drugim.

Sâm Bog, objavljujući se Mojsiju u gorućem grmu, pokazuje da je slušanje prepoznatljiva značajka njegova bića: „Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu i čuo mu tužbu“ (*Izl 3, 7*). Slušanje vapaja potlačenog početak je povijesti oslobođenja, u koju Gospodin uključuje i Mojsija, šaljući ga da utre put spasenja njegovoj djeci bačenoj u ropstvo.

On je Bog koji nas želi uključiti i koji danas dopire također do nas mislima od kojih mu srce uzdrhti. Zato nas slušanje Riječi u liturgiji uči istinitijem slušanju stvarnosti: Sveto pismo nam omogućuje prepoznati – usred mnoštva glasova koji se razliježu u našem osobnom i društvenom životu – glas koji se izdiže iz patnje i nepravde, kako ne bi ostao bez odgovora. Uči u taj unutarnji stav prijemčivosti znači dopustiti Bogu da nas danas pouči slušati kao što *On* sluša, do te mjere da možemo prepoznati da „teške prilike u kojima grcaju siromasi predstavljaju vapaj koji je u povijesti ljudskog roda stalni izazov i traži odgovor od nas samih u našem životu, od naših društava, od naših političkih i ekonomskih sustava i – ne manje važno – od Crkve.“ [1]

Postiti

Ako je korizma vrijeme slušanja, *post* predstavlja konkretnu praksu koja nas priprema za primanje Božje riječi. Uzdržavanje od hrane, naime, je vrlo drevna i nezamjenjiva isposnička praksa na putu obraćenja. Upravo zato što uključuje tijelo, omogućuje nam jasnije prepoznati što je to za čim „gladujemo“ i što držimo bitnim za naš opstanak. Pomaže nam, dakle, prepoznati i dovesti u red naše „apetite“, održavati našu glad i žeđ za pravednošću budnom, izbavljajući je iz ralja rezignacije i usmjeravajući je tako da postane molitva i odgovornost za bližnjega.

Sveti Augustin, s duhovnom tankoćutnošću, daje nazrijeti napetost između sadašnjeg časa i budućeg ispunjenja koja se provlači kroz to čuvanje srca. On primjećuje da „u ovozemaljskom životu ljudima je palo u dio da gladuju i žeđaju

za pravednošću, ali utažiti ih to pripada drugom životu. Anđeli se nasićuju tim kruhom, tom hranom. Ljudi pak gladuju za njom, svi smo privučeni njoj kao nešto što silno priželjkujemo. Upravo to priželjkivanje proširuje dušu i čini je većom.“ [2] Post, shvaćen na taj način, omogućuje nam ne samo dovesti u red tu želju, pročišćavajući je i čineći je slobodnijom, već i proširiti je tako da smjera k Bogu i bude usmjerena na činjenje dobra.

No, da bi zadržao svoj istinski evanđeoski značaj i izbjegao napast da uzoholi srce, post valja uvijek živjeti u vjeri i poniznosti. To traži od nas da ostanemo ukorijenjeni u zajedništvu s Gospodinom, jer „tko se ne zna hraniti Božjom riječju, ne posti kako treba“. [3] Kao vidljivi znak našeg unutarnjeg napora i zalaganja da se, uz pomoć milosti, odvratimo od zla i grijeha, post mora uključivati također druge oblike odricanja koji nas vode usvajanju skromnijeg načina života, jer „samo askeza čini kršćanski život snažnim i autentičnim“. [4] Zato vas želim pozvati na veoma konkretan i često podcijenjen oblik suzdržavanja, a to je suzdržavanje od riječi koje bole i povrjeđuju naše bližnje. Započnimo s razoružavanjem svoga jezika: odrecimo se oštrih riječi, brzopletih sudova, toga da loše govorimo o onima koji nisu prisutni i ne mogu se braniti, te klevetanja. Umjesto toga, nastojmo naučiti odvagivati svoje riječi i njegovati ljubaznost: u obitelji, među prijateljima, na radnome mjestu, na društvenim mrežama, u političkim raspravama, u sredstvima komunikacije i u kršćanskim zajednicama. Tada će mnoge riječi mržnje ustupiti mjesto riječima nade i mira.

Zajedno

Na posljetku, korizma ističe dimenziju slušanja Božje riječi i posta u životu zajednice. I sama Biblija na više načina podcrtava taj vid. Tako se, primjerice, u knjizi Nehemijinoj opisuje kako se narod okupio da sluša javno čitanje knjige Zakona i pripravlja se postom za ispovijedanje vjere i klanjanje, kako bi obnovio savez s Bogom (usp. *Neh* 9, 1-3).

Slično tome, naše župe, obitelji, crkvene skupine i redovničke zajednice pozvane su u korizmi poduzeti zajednički hod, u kojem će slušanje Božje riječi i vapaja siromahâ i Zemlje postati oblik zajedničkog života, a post temelj istinske pokore. U tom svjetlu, obraćenje se ne odnosi samo na savjest pojedinca, već i na stil odnosâ, kvalitetu dijaloga i sposobnost da se uhvatimo u koštac sa izazovima koje stvarnost stavlja pred nas i da prepoznamo što uistinu vodi naše želje, bilo u našim crkvenim zajednicama, bilo u svijetu u cjelini, žednom pravde i pomirenja. Predragi, molimo za milost korizme koja će naše uho učiniti pozornijim prema Bogu i najmanjima među nama. Molimo za snagu posta koji se proteže i na jezik, kako bi bilo manje riječi koje bole, a više prostora pripalo glasovima drugoga. Nastojmo oko toga da naše zajednice budu mjesta gdje će vapaj onih koji pate biti dobrodošao, a slušanje rađati putove oslobođenja, kako bismo spremnije i revnije pridonosili izgradnji civilizacije ljubavi.

Od srca blagoslivljam vas i vaš korizmeni hod.

Iz Vatikana, 5. veljače 2026., spomen sv. Agate, djevice i mučenice.

PAPA LEO XIV.